

Forfatter: Winther, Christian

Titel: Jeg kjørte i dunkle Skove

Citation: Winther, Christian: "Jeg kjørte i dunkle Skove", i Winther, Christian: *Poetiske Skrifter*, udg. af Oluf Friis , 1927-29, s. 236. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-winterchr01val-shoot-workid87298.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter

Jeg kjørte i dunkle Skove,
Paa min Ven havde Søvnens fat;
Jeg lod ham saa gjerne sove
I den tause Sommernat.

Fra Vognens Vindve jeg stirred
I Skovens Hjerter ind,
Hvor Stammer og Løvet dirred
I de rødlige Lygters Skin.

Da vaagned saa mangen Tanke,
Mens Grupperne foer mig forbi! -
Hist bag en busket Banke
Løb der en hemmelig Sti.

Der steg jeg ud og vanked
Ned i den stille Skov;
Jeg hørte, mit Hjerte banked,
Og Hestenes fjerne Hov.

237

Mig syntes, at der var svundet
Saa lang, saa bitter en Tid,
Men at der nu var oprundet
En Himmel saa blank og blid.

Jeg tællede mine Sukke -
Jeg tællede en Andens med -
Af vore Taarer fremdukke
Saa jeg den mildeste Fred.

Og alt som jeg gik i Skoven,
Stjernerne til mig loe,
De tindrede ned fra oven
I deres evige Ro.

Jeg standsed og lytted stille
Til fjerne Klokkers Slag;
En drømmende Skovfugls Trille
Spaaede en venlig Dag.

Til en Haugeport jeg naaede,
Let jeg derind mig svang,
Under Træer, af Duggen vaade,
Gik jeg den lange Gang.

Mit Blod, saa sødt beruset,
Gjennem mit Hjerte foer;
Sagte jeg treen til Huset
Og trak i Klokkens Snor.

Sig Døren aabned - jeg blegned -
Ud Lampens Straale faldt
Og et Skygge-Omrids tegned
Af Din liflige Gestalt.

238

Der stod Du længe Savnede,
Veemodig, from og huld!
Jeg sank til Jord og favnede
Dit Knæ saa andagtsfuld.

Du førte mig langsomt, svævende,
Ved Haanden i Stuen ind.
Jeg saa en Perle bævende
Liste sig paa Din Kind.

Da brast min Taares Kilde,
Som end paa Templets Trin
Et Offer den bringe vilde
For Sorgen - for Din og min!

Vi græd, endskjøndt vi vidste,
At Alt jo var os forladt,
At det var Dødens sidste
Og Livets første Nat.

Saa sagte jeg Dig fortalte
Alt, hvad jeg havde lidt;
Undseligt Du mig afmalte
Den Kamp, Du havde stridt;

Mens henrykt ved Din Side
Jeg sad og saae med Lyst,
Alt, hvad Du maatte lide,
Det lettedes fra Dit Bryst!

Alt Morgenstjernen hængte
Sin Lampe i dæmrende Luft;
Ind ad Haugedøren trængte
Sig Natviolernes Duft, -

239

Da hørtes sig strække og vende
Min Reise-Kammerat:
»Min Herre! skal vi nu tænde?
Hold saa en Cigar parat!«